

Sygn. akt II Ka 654/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Karłowicz
Protokolant:	st. sekr. sąd. Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Anny Olech - Maciąg

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2022r., 15 grudnia 2022r. i 9 stycznia 2023r.

sprawy **K. S.**

oskarżonego z art. 178a § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim

z dnia 18 lipca 2022 r. sygn. akt II K 523/21

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 320 złotych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 654/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z dnia 18 lipca 2022 r., sygn. II K 523/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.	K. S.	Spożywanie przez oskarżonego alkoholu dopiero po tym, gdy zatrzymał pojazd, czyli brak poruszania się przez oskarżonego po drogach publicznych w stanie nietrzeźwości.	Zapis nagrania ze zgłoszenia interwencji	127	

2.2. Ocena dowodów**2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów**

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
2.1.2.1	Zapis nagrania ze zgłoszenia interwencji.	Z nagrania tego wynika, że zgłaszający widział oskarżonego jak spożywał alkohol i kierował samochodem w stanie nietrzeźwości przed zatrzymaniem przez funkcjonariuszy. Dowód ten był spójny z zeznaniami świadków S. i W. K., uwiarygodniając przedstawioną przez nich sekwencję zdarzeń. Z nagrania tego wynikało także, że zgłaszający chciał pozostać anonimowy, a prośbie tej nie uczyniono zadość. Dowód wskazywał na spójność złożonej relacji, będąc jednocześnie potwierdzeniem wysnutych w I instancji wniosków. Sąd Okręgowy nie dostrzegł podstaw, aby odmówić mu przymiotu wiarygodności.

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	

<p>1.</p>	<p>Obraza przepisów postępowania, mająca wpływ na treść wyroku, a mianowicie:</p> <p>a) art. 7 kpk, poprzez zaniechanie wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, brak obiektywizmu, dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów, w szczególności w postaci wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadków: W. K., M. T. i S. K., a także opinii biegłego z dziedziny toksykologii oraz brak rzetelnej analizy całokształtu ujawnionych na rozprawie okoliczności, co doprowadziło w rezultacie do przyjęcia przez Sąd, że oskarżony popełnił przypisany mu czyn zabroniony. Tymczasem z materiału dowodowego, w szczególności z wyjaśnień oskarżonego, a także korespondującej z nimi opinii toksykologicznej oraz częściowo zeznań świadków wynika, że oskarżony spożywał niewątpliwie alkohol po zatrzymaniu i postoju pojazdu, zaś prowadzenie pojazdu i jednoczesne spożywanie alkoholu z puszki przez oskarżonego jest wątpliwe i wynika z odosobnionych, zmiennych i niepewnych zeznań świadka W. S.;</p> <p>b) art. 5 § 2 kpk, poprzez rozważenie wszelkich niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego.</p> <p>Powyższe uchybienia, jak wskazał apelujący, doprowadziły do błędnych ustaleń faktycznych, będących podstawą orzeczenia, polegających na błędnym ustaleniu, że oskarżony prowadził pojazd po spożyciu alkoholu, nie zaś jak to wynika z materiału dowodowego, spożycie alkoholu przez oskarżonego nastąpiło dopiero podczas postoju.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
-----------	--	---

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzuty obrońcy jako bezzasadne, nie zasługiwały na uwzględnienie. Zarzut obrazy art. 5 § 2 kpk nie może być podnoszony jednocześnie z zarzutem naruszenia art. 7 kpk, gdyż dotyczy wtórnej do ustaleń faktycznych płaszczyzny procedowania (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 21.02.2022 r., sygn. II AKa 354/21, LEX nr 3333439).</p> <p>Obrońca zdaje się uznawać, że skoro materiał dowodowy pozwala na skonstruowanie odmiennych wersji, w zależności od sposobu dokonania oceny dowodów, zaś jedna z nich jest korzystniejsza dla skazanego, to Sąd ma obowiązek przyjąć tę korzystniejszą. To oczywiście nieprawda. Jest to pokłosie wadliwego rozumienia istoty unormowania z art. 5 § 2 kpk (in dubio pro reo). Sądowi wolno przyjąć którąkolwiek z tych wersji, byle to przekonująco i logicznie uzasadnił, zaś rzeczą strony nieakceptującej jego stanowiska, wykazać (ale nie tylko poprzez wskazanie na możliwość przyjęcia odmiennej wersji) w środku odwoławczym przekonująco, dlaczego jest ono istotnie wadliwe (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2022 r., sygn. II KK 196/22, LEX).</p> <p>Rzecz w tym, iż argumentacja popierająca podniesione przez skarżącego zarzuty nie przekonała Sądu Okręgowego do tego, aby uznać zaskarżony wyrok za wadliwy. Wszystkie wskazane przez niego uwagi były polemiczne, zawierające doskonały przykład zdolności</p>	

redakcyjnych, nie zaś rzeczowego odniesienia się do stanu i oceny zgromadzonych dowodów oraz rzeczywistego przebiegu zdarzenia, zgodnie z zasadą prawdy materialnej (art. 2 § 2 kpk). obrońca polemicznie podkreślał to, co było dla oskarżonego korzystne, bądź to co było dla niego neutralne. Wagi dowodów obciążających oskarżonego K. S. nie był jednak w stanie skutecznie zneutralizować, a to przemawiało za uznaniem prawidłowości jego skazania w I instancji.

Wszelkie dowody Sąd pierwszoinstancyjny ocenił prawidłowo, zgodnie z art. 7 kpk, wystrzegając się swoistego atomizowania, rozważając je we wzajemnym powiązaniu i mając na uwadze tło zatrzymania oskarżonego przez funkcjonariuszy Policji. Powoływanie się przez obrońcę na to, że świadek zgłaszający interwencję S. K. sam ma problemy z alkoholem stanowiło jedynie próbę oczernienia tegoż świadka, a wybielenia osoby oskarżonego, który w momencie przyjazdu na miejsce funkcjonariuszy rzeczywiście był nietrzeźwy i nie było to stężenie alkoholu zbliżone do progu nietrzeźwości określonego przez ustawodawcę (0,5 ‰ we krwi lub 0,25 dm³ w wydychanym powietrzu), lecz ponad 3-krotnie przekraczające te wartości. Jak szybko jechał oskarżony, gdy świadkowie go rozpoznali, gdy kierował samochodem w stanie nietrzeźwości, pozostawało bez jakiegokolwiek wpływu na treść zaskarżonego wyroku. Wszakże zarzutem stawianym oskarżonemu w niniejszym postępowaniu jest art. 178a § 1 kk, a nie przekroczenie prędkości. Z pewnością była to prędkość pozwalająca świadkom na

identyfikację kierowcy, który był im znany z racji zamieszkiwania w szeroko rozumianym sąsiedztwie i dostrzeżenie, że ów kierowca jest nietrzeźwy. Zarówno rozpoznanie osoby oskarżonego przez świadków, jak i rozpoznanie stanu w jakim się wówczas znajdował, potwierdziło się i te okoliczności były kluczowe przez pryzmat stawianego oskarżonemu zarzutu, a nie kolor puszki, z której pił w samochodzie poruszając się nim po drodze publicznej. Wydając wyrok Sąd a quo dysponował opinią biegłego z zakresu toksykologii zawierającą rachunek retrospektywny. Do tej opinii obrońca nie miał zastrzeżeń w toku postępowania pierwszoinstancyjnego, by kwestionować wnioski z niej płynące dopiero w postępowaniu odwoławczym. W tym miejscu dodać należy, że kwestionował je nieskutecznie. Nie ulega wątpliwości, że wyniki badań wskazują, że w chwili ich dokonania następowała faza eliminacji alkoholu. Biegły wskazał, że wyjaśnienia oskarżonego co do czasu i ilości spożytego mogą wyjaśniać stężenie etanolu w wydychanym powietrzu, ale świadkowie wskazali, że jeszcze do 09.05 oskarżony jechał samochodem i kierował się do K. (...). Gdyby zaś przyjąć wersję podaną przez oskarżonego w protokole badania stanu trzeźwości to ilość i czas spożytego alkoholu nie odpowiadają - zgodnie z treścią opinii, przeprowadzonym badaniom i uzyskanym na ich podstawie wynikom. Miejsce zamieszkania oskarżonego ((...)) i miejsce, gdzie go zatrzymano (R.) dzieli ok 1,2 km, oskarżony w żaden sposób nie wyjaśnił dlaczego miałby się zatrzymać i podjąć decyzję o spożywaniu alkoholu poza domem,

w samochodzie, a nie po powrocie do domu, co oznaczałoby przecież że w czasie późniejszym nie mógłby kontynuować jazdy. W jego wyjaśnieniach było brak logiki. Poza tym świadkowie widzieli oskarżonego w innym miejscu, mijali go podróżując do K. (...)około godz. 9.05, a zatem oskarżony się przemieszczał, a nie jak twierdził przebywał w samochodzie na poboczu od godz. 8.20 do godz. 9.45, gdzie spożył 5 piw. W orzecznictwie wskazuje się, iż poza wynikami chemicznego badania krwi na zawartość alkoholu, ustaleniu nietrzeźwości mogą służyć także inne źródła dowodowe, w szczególności zeznania świadków (uchwała SN z dnia 3 lutego 2021 r., syn. I DI 5/21, LEX nr 3358822). W sprawie niniejszej, w świetle zeznań świadków przesłuchiwanych w tej sprawie, wygląd zewnętrzny oskarżonego jednoznacznie wskazywał na to, iż jest on nietrzeźwy i w dokładnie takim stanie kierował samochodem wskazanym w akcie oskarżenia, stwarzając zagrożenie w ruchu drogowym. W tym stanie sprawy, Sąd Odwoławczy zaaprobował pierwszoinstancyjne ustalenia faktyczne, leżące u podstaw skazania. obrońcy nie udało się przeforsować tezy, iż oskarżony spożywał alkohol dopiero po zatrzymaniu pojazdu i jego postoj.

Reasumując powyższe rozważania, obrońca oskarżonego poprzez wniesiony środek odwoławczy nie wykazał naruszenia przepisów art. 7 kpk i art. 5 § 2 kpk, ograniczając się do gołosłownej i subiektywnej polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego, która w żaden sposób nie podważyła poprawności toku

rozumowania przedstawionego w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia.

Na zakończenie dodać można było, iż przy braku zarzutu strictly skierowanego przeciwko pierwszoinstancyjnemu rozstrzygnięciu o karze i przy jednoczesnym braku przesłanek z art. 440 kpk, Sąd Okręgowy nie miał podstaw, by na skutek ich treści odnieść się do rodzaju i wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 25 stycznia 2018 r., sygn. II AKa 275/17, Legalis Numer 1728581).

Dość więc rzec, że nie sposób stwierdzić, aby rażąco niewspółmiernością cechowała się najłagodniejsza rodzajowo kara grzywny, ani ilość stawek (150), ani niemalże najniższa, możliwa wysokość stawki dziennej (20 zł), za tego rodzaju uznaniem nie przemawiały. Analogiczne uwagi dotyczą środków karnych, których orzeczenie w sytuacji skazania za czyn z art. 178a § 1 kk było obligatoryjne i także w tym względzie Sąd a quo orzekł świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w najniższej możliwej wysokości, zaś zakaz prowadzenia pojazdów na najniższy możliwy okres 3 lat.

Wniosek

- o uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu;

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok utrzymano w mocy w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność wniesionej apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	

-----	-----
-------	-------

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze, orzeczono na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk i art. 8 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1983 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 83 r. z późn. zm.), zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 złotych tytułem opłaty (10 % kary grzywny orzeczonej w I instancji) oraz 20 złotych wydatków postępowania odwoławczego – tj. ryczałt za doręczenia pism w sprawie.

7. PODPIS